

lahoviti državni poslanec Pišek shod. Kaplan je mel vsled tega veliko opraviti. Pozneje je moral tudi od njega ustanovljeno rezolucijo študirati. Ako bi pa bil kdo, n. p. občinski uradnik, ki se mašo za cesarjev rojstni dan plačal, potem ni še gotovo nanjo ne pozabilo. Kajti neki zelo pobožni duhovnik je enkrat dejal: neplačane maše nimajo pri Bogu nobene veljave. Godišnji Pišek je na svojem shodu, katerega je obiskoval okroglo 80 oseb, od katerih je bilo pa tudi polovica žensk, veliko besedičil, kaj je vse za ljudstvo storil ter da je obstrukcija prvaških poslancev zelo potrebna. Objubil je, da bo vidi in zanaprej mnogo deloval, zlasti zato, da se prenaredi lovsko postavo, tako da bodo vsi rajci na smrt obsojeni. Pri teh besedah je vstal kovaški mojster Zuder in rekel, da naj se zajče le pusti, naj se raje gleda nato, da se pridobi denar za zgradbo nove okrajne ceste od Zg. Polskave tja gori v Pohorje. Zajci si v našem kraju itak življenja svesti niso, ker imamo jako veliko lovcev; posebno hudo pa jih zasleduje pobožni naš gospodin kaplan. Potem je prečital zapisnik rezolucije. V nje se odobrava obstrukcija prvaških poslancev; nadalje se zahteva za Ljubljano posebno univerzo in razno drugo, končno pa se izraža zahvalo Piškemu za njegovo grozovito uspešno delovanje. . . Vbogi klerikalni zborovalci pač niso vedeli, za kaj so glasovali. Obstrukcija je razbila državni zbor, s tem je bilo vse delo onemogočeno in napravilo se je vzhvatom ljudstvu velikansko škodo. In Pišek, ki menda sploh ne ve, kaj dela, temveč ki le kaplana Korošca vboga, ta Pišek je sokriv naš političnemu zločinu. Tako stoji stvar. Cesar sam je imenoval to počenjanje sramoto in skandal. Seveda, na cesarjevo besedo ne dajo klerikalci mnogo. To se je tudi iz tega vidlo, da se niti sv. maše za cesarjev rojstni dan ni čitalo.

Cesarsko misleči farani.

Sv. Barbara pri Mariboru. (Kaj učitelj sme in kaj ne sme). Zgodil se je pri nas slučaj, ki zasluži da se ga javno osveti. Dne 19. t. m. je bil tukaj pogreb neke bivše šolarice. Šolarjem naše ljudske šole se je naročilo, naj pridejo kolikor mogoče k pogrebu. Toda ker je bil pogreb ravno v četrtek, je umljivo in opravičljivo, da se niso vsi, posebno najodjalenejši šolarji mogli udeležiti pogreba, posebno, ko je to edini prosti dan v tednu, ko lahko stariši otroke doma porabijo in je tudi četrtek dan, ko stariši odločujejo nad tem, kaj naj otrok dela ter kam naj gre. Čudno je, kakor si upa gospod nadučitelj Krajnc lastiti pravico nad otroci tudi za prosti dan, in kako pride od tega, da si upa tiste, ki se pogreba niso mogli udeležiti zaradi domačih opravkov, kaznovati kar z enournim zaporom. Gospod nadučitelj! Četrtek je dan ko odločujemo mi o dejanju in nehanju naših otrok in ne vi! Čudno je nadalje tudi to, da tistih, ki se slavnostne cesarske maše 18. t. m. niso udeležili, ni — kaznoval, ki je bila vendar v sredo, na šolski dan in ne kakor pogreb v četrtek, ko so deca doma. Sedaj po letu, ko je toliko dela, človek komaj dočaka, da pridejo otroci domov, da pasejo in so šolski zapor skrajno neumestni! Upamo, da se kaj takega ne pripeti več, drugače bomo ojstreje nastopali! Opozorjamo ob ednem tem potom okrajni šolski svet v Mariboru, da gosp. Krajnc malo pouči, kaj mu je po šolskem zakonu dovoljeno in kaj ne! Prizadeti stariši.

Brežice ob Savi. Tekom minulega tedna so tukaj zaprli prvaškega pisarja Jos. Petana (kakšne so njegove zasluge, bode šele zapričeta preiskava dognala). Mi smo le radovedni, je-li bodejo „sokoli“ ob prihodnji „paradi“ kot izraz žalovanja oblekli črne namesto rdečih srjač ali ne?

Brežice na Savi. Dragi „Štajerc“, naznanim ti par malih dogodkov iz Brežic in okolice. 1.) V kratkem času utonila sta dva fanta, oba iz občine Sakot pri Brežicah, ki sta bila oba pri prebivalstvu zelo priljubljena. Prvi je utonil v Gabernici v do kolena globoki vodi, ko je ribe lovil; bil je splošno znan kot Strgarjev Pepče. Imel je božjast in le na ta način se je mogla nesreča zgoditi. Drugi, 18-letni Jože Pinterič kopal se je pod Čatržom v Savi; plaval je čez Savo. Ko je bil v sredi, zavriskal je in zaklical bratu: „Kdo ima korajž, naj pride za menoj!“ Na kranjski strani je zagrabil za en in drugi

kamen škarpe, ki pa niso držali in je utonil. — 2.) Dne 18. avgusta se je vršila kakor vsako leto ob priliki rojstnega dneva Nj. Vel. cesarja velika maša, katere se je udeležilo mnogo uradnikov, požarna bramba in veliko ljudstva. Prav grdo je bilo, da se ni maše udeležilo tukajšno veteransko društvo, ki bi moralo ravno na tem dnevu pokazati, da ne obstoji le na papirju. Tako daleč je moralo pač priti, ker so prišli narodnjaški hujskači na površje in so vsilili starijem veterancem svojo prvaško komando, čeprav ti niso s tem zadovoljni. Vsled tega je bilo seveda zbrano število veterancev premalo, da bi zamogli z zastavo nastopiti. Tako so se prvaški veteranci raje v „narodnem domu“ s polnimi kolarci okrepčali, kakor da bi cesarja častili. Mnogi veteranci pa še mislijo: Kam ste prvaki s svojim grdim hujskanjem naše lepo društvo pripravili? Sramota! Žalostno, da veteranci sami niso imeli poguma, da bi z veliko metljo smeti iz društva pomedli in če leži v teh smeteh tudi kakšni c. k. davčni uradnik. . . 3.) Začetkom pretečenega tedna so našli v Zakotu gnezdo tatov. Večidel se je kradlo v Brežicah perilo, kar so preskrbele perici Treza Gerjovič in Marija Matekovič. Lepi izgled je dal občinski svetovalec Šetinc, ki je dobil od orožniškega stražmojstra g. Lončina nalog, da naj boče na hišno preiskavo pripravljen; baje je to pravočasno tatovom naznanil. Tudi neki pisar je imel pri temu opraviti. Vsa lepa družba je zdaj lepo pod ključom. . .

Sladka gora. Na Sladki gori imajo navado, da morajo otroci hoditi opoldan v cerkev molit. Bil je fant po imenu Jožef Novak, ministrant in ni šel opoldan molit, ker je bil hudo lačen, je pa kar šel domu jest. Ko je prišel nazaj, mu je rekel gospod kaplan Simon Senekovič: od zdaj zanaprej ne bodeš več stregel pri sveti maši. Ko je fant šel še v žagrad, ker je mislil še streči naprej, in ko kaplan to zapazi, prime fanta za roko in ga je tiral pred oltar klečat: to imaš zdaj za sramoto. Gospod župnik imajo več usmiljenja, kakor pa Simon Senekovič in so ga še obdržali za streženje pri sv. maši.

Od sv. Barbare v Haložah. Res žalostno, kaj vse pride pri nas naprej. Hočemo ti pa, dragi „Štajerc“ to na kratko povedati. Saj ni nobena čuda, da včasih pokrtačiš naše oberklerikalce. V prvi vrsti seveda haložkega kneza Vogrina. Saj si zaslužijo ti ljudje ne samo besedo, temveč še kaj družega. Ali ni to dovolj sramotno za župnika, da ni pustil na predvečer na cesarjev rojstni dan popolnoma nič streljati, čeprav se vedno fehta za smodnik na pr. ob klerikalnih neumnih shodih. Namreč se ni pritrkavalo zvone. Res žalostno; po drugih župnijah se je pa zelo na lep način obhajal predvečer cesarjevega rojstnega dneva. Omenim, dragi Štajerc, ko pa ima Vogrin svoj god, pusti si tako vedno luč prezvonjat, da bi lahko kar vsi zvonovi popokali. Seveda traja to zvonjenje celo uro v noč. O takrat ko ima župnik in jezična kuharica Lizika god, si pa dajo ti ljudje kar po dva dni streljati. In to menda vse za denar od ubogih faranov. Dobro si bomo zapomnili tega stričeka. Naj še le enkrat skliče kakšni shod, pa ne pustimo tudi streljat. Oh naj še le enkrat slišimo, da se bode Kupucinom kateri večkrat sem zahajajo seveda hujskat prezvanjalo, bomo šli ter mežnarja nagnali. Saj mežnar je od faranov plačan nika-ko pa od župnika. Vprašamo nadalje župnika, kdo mu je dal oblast tako velike svote računiti za pogrebe po 30, 40 in še več goldinarjev? Drži se za naprej štolninskega reda, drugače se ti zna tako goditi kakor tvojemu predniku. V kratkem bomo več velpomembnega povedali. Tako toraj, za danes dovolj; na svidenje.

Sv. Barbara v Haložah. Precej časa, da se nisem nič oglasil v cenj. listu. Moram ti pa vendar nekaj naznaniti, kakšne so tukajšne faroške tercijalke; delajo se svete kakor nune a krščanske ljubzni do bližnjega in do siromakov nimajo. Slučajji pridejo večkrat naprej. Na Golobovem posestvu kaplana g. Rabusa so neke strašno brbrave ženske tam nastavljene. Še le pred kratkim njim je umrla mati in hčeri od umrle pa vedno prepevajo klerikalne pesmi i. t. d. Zadnjič hotele so celo na zelo nesramen način preteptati enega od naše napredne stranke. Res lepa vzgoja Marijine družbe; pametneje bi bilo ko bi svojega gospodarja bolj ubogale ter svojim

navzočim pravilne hrane poskrbele, a hujskarijo proti Štajercu pa na stran pustile. Ravno takšni je tudi prvak Žuran iz Gradišča; zadnjič ga je list Straža hvalil češ, da je hvale vredno, da slov. uraduje pri občini. Siromak, saj nemščine itak ne zna, zato pa tako grdo hujska proti Štajercu. Njegova skrb naj bode proti toči prošnji na glavarstvo vložiti za podporo. A tega ne sliši in ne vidi. Že je celo več strank nagnal, ko so se prišle javit. Zategadelj so po občani sami prošnjo vložili a prvaku Žuranu pa bodejo dali brco pri volitvah; saj imamo več bolj priljubljenih naprednih mož v občini, da Žuran ne bode več pürgermeisterskega trona zasedel; takšnih mož ne rabimo, ki so ubogemu ljudstvu edino v škodo. Kmetje na noge ob volitvah, da vas ne bodejo prvaki zapet v svoje krepplje dobili. Prihodnjič spregovorim nekoliko od obč. volitev za Gradišča; sicer kaj čaka Žuran tako dolgo, da se volitva ne razpiše???

Gorica na dr. pol. Že dolgo ni bilo dopisa iz mladega prvaškega gnezda v Gorici pri Pragerskem, čeprav se toliko novega pri naših prvakih zgodi. V nedeljo 15. avgusta smo imeli žegnanje v Cirkovcah. In naš prvak študent Ducman, ustanovitelj prvaškega izobraževalnega društva, gosp. govornik pa ne vem kaj še, potem Vodošek, župan, predsednik društva itd. in Ant. Tomanič, tajnik društva, narodni mladenič, najboljši kristjan in ne vem kaj še vse, so pili v nedeljo celo noč in v ponedeljek so se vračali zjutraj domu. Vodja goriskih prvakov Ducman in podvodja Vodošek sta se tepla, ko sta bila pijana. Vodošek je Ducmanu, ki je zastoj pil, vzal 4 kroni denarja. Potem sta oba silno klela. Slišalo in videlo je več ljudi. Tak delajo tisti prvaški ljudje, ki so tako častni in najboljši kristjani. Seveda jih bodeta župnik in kaplan še zagovarjala, zato ker so prvaki! To so najbolj pobožni ljudje. — V soboto je pogorel hlev Štefaniji Celofiga. — Na polji je letos silno slabo. Vbogi kmeti!

Trbovlje. Groza in strah, preteklo je! Dne 3. avgusta t. l. ob 4. uri popoldan so se pripravljali pokopati visoko častitega gospoda Franc Kallana, veleposestnika, imejitelja srebrnega križca s krono, častnega uda požarne brambe, častnega načelnika veteranskega društva v Trbovljah itd. Na pokopališče so bili tudi povabljeni „Požarna bramba“, „veteransko društvo“, ker isto so sami izbrani najboljši vojaki, kateri nosijo cele vrste medalj, to je dokaz srčnosti vojaka, ki ga hudič ne premaga. Toraj pokazala se je srčnost teh vojakov ravno ta dan, ko so prinesli gospoda Kallana na pokopališče. Začele so se hude ure v zraku prikazovati; komaj da so mrtveca trugo v jamo spustili, blisk in grom začel je ropotati, imeli bi mrtveca zagreniti, v tem trenutku pričnejo bele kugle iz zraka padati, ki jim pravijo toča. O tedaj so veteranski vojaki zopet pokazali svojo srčnost; ko so ogledali okrog sebe, da bele kugle padajo, pustili so mrtvega g. Kallana v jami še nezagrnjenega in so zbežali vun iz pokopališča, po enem drugim plavali, najstarejši kateri že ne morajo tako hitro bežati, so jih še nekaj po hrbtu fasali. Star vojak je pač siromak; neki občinski strežaj naprosil je nekaj drugih delavcev, da so šli mrtvega zagreniti. Neki stari zidar okoli 76 letne starosti, ki je celi čas zunaj delal, moral se je temu pogrebu čuditi, kako da so veteranski vojaki boječi. Zidar ki je to videl, je dejal: Jaz sem bil tudi vojak, ali jaz pa pred takim kuglam ne bežim.

Kdor se pusti pri banki „Slaviji“ zavarovati . . .

Gosp. Jos. Matica, trgovca v Celju, zadela je avgusta l. l. velika nesreča. Vsled razstrelbe bencina v kleti hiše, v kateri se nahaja prodajalna, ni bila samo njegova lastna zaloga s pohištvo popolnoma uničena, temveč tudi tuja lastnina hudo poškodovana. Nesreča se je zgodila vsled lahkomišelnosti in nevbogljivosti nekega učenca, kateri je nasproti izrecni prepovedi z odprto lučjo v klet stopil, v kateri je malo preje balon bencina počil.

Ker je prišlo pri temu tudi do težkih telesnih poškodb, pričela je sodnija najprve proti sinu trgovca g. Heinrichu Matic kazensko posto-

panje, katerega je potem tudi na očeta raztegnila. S sodbo te sodnije z dne 14. prosinca 1909 bil je g. Jos. Matic zaradi prestopka po § 335 k. z. na 200 K in njegov sin Heinrich na 100 K globe obsojen. Proti tej sodbi vložila se je pritožba in leži sedaj cela zadeva pri najvišji sodnji.

Med sodnijsko preiskavo se je potom prič dognalo, da bi se nesreča tudi tedaj zgodila, ako bi se določbam glede shranjenja bencina itd. v vsakem oziru ugodilo. Torej ne tiči v tem krivda nesreče. Pokazalo se je tudi, da se določne določbe ni primerno trgovcem naznanilo in da jih niti trgovske korporacije niso poznale. Trgovci kot priče so naznanili, da se tudi v Gradcu vedno in povsod tako postopa, kakor je to g. Matic storil.

Nesreča je hotela, da je balon, ki je bil takrat v njegovi kleti, gotovo že od začetka napako imel. Njegov sin, ki se je z učencem s prelivanjem bencina pečal, je opazil, da je bil balon počen. Obadva sta se odstranila in Matic ml. je strogo učencu prepovedal, da gre z lučjo v klet. Ta pa je vendar šel in tako je prišlo vsled učenčeve nevbogljivosti do nesreče.

Tukaj se pač ne more o drugem nego o nesrečnem slučaju govoriti. Upati je tedaj, da bo najvišje sodišče g. Matica oprostilo.

G. Matic pa je glasom zavarovalne police z dne 8. julija 1896 že skozi 13 let pri banki „Slaviji“ proti požaru in razstrelbi zavarovan. Ta zavod pa mu noče zdaj itak malo zavarovalno svoto v znesku 5.700 K izplačati; nasprotno se je banka „Slavija“, da bi g. Maticu še bolj škodovala, kazenskemu postopanju pridružila. In na to je treba opozorjati.

Določbe §§ 19 in 20 zavarovalnih pogojev izključijo izplačilo zavarovalnine pri lastni krivdi ali veliki nemarnosti. To pa se tukaj ni zgodilo. Na civilni sodnijski poti bode g. Matic to lahko dokazal in svojo pravico dosegel.

G. Matic se je obrnil na zvezo trgovcev za posredovanje. Ta je vse storila, da bi „banki Slaviji“ njegov položaj pojasnila in jo je prosila, da naj prostovoljno zavarovalno svoto izplača, kar bi „Slaviji“ gotovo ne škodovalo, marveč le koristilo. „Slavija“ pa tega noče storiti. Zadnji odgovor generalne agenture v Ljubljani se glasi, da dobi g. Matic zavarovalnino, ako prinese spričevalo svoje nedolžnosti.

Opnavljamo torej: G. Matic je skozi 13 let pri češki „banki Slavija“ zavarovan. Nedolžnost g. Matica v tej nesreči je popolnoma dokazana. Vendar pa mu „banka Slavija“ noče izplačati zavarovalne svote... Kakor znano, stoji generalna agentura v Ljubljani pod vodstvom znanega ruskega romarja Hribarja.

Zapomnimo si to počenjanje in postopanje češko-prvaške banke „Slavije“!

Stariši! Ne pustite se od prvaških hujskačev siliti, da bi svojih otrok ne pošiljali v pametne šole. Znanje nemščine je velepotrebno! Kdor nemškega ne zna, je veliki revež! Zakaj pošiljajo bogati prvaki svoje otroke v nemške šole? Kar je za bogatino dobro, ne more biti za reveža slabo! Poženite hujskače proč!

Novice.

Kje ste, kje ste? Popisali smo v zadnjih številkah našega kmetkega lista posledice grozovite toče, ki je uničila tisočerm kmetom v ormožkem in deloma tudi ptujskem okraju njih polja, njive in vinograde. V tem hipu velikanske nesreče smo mi gospodarsko misleči in naprednjaki pozabili na vsa politična nasprotja. Pozabili smo, da se je ravno v teh prizadetih krajih tako malo glasov za naše kandidate oddalo. Vedeli smo, da ljudstvo trpi in pričeli smo pomagati. In lahko rečemo: noben slovenski list se ni za to velikansko nesrečo toliko brigal, kakor mi. Nasprotno, male, skrite notice so prinašali slovenski listi, kakor da bi se šlo za

kakšno malenkostno zadevico. Šele daleč za nami so pričeli nabirati in ko so naši napredni poslanci že davno nastopili, pričantali so tudi prvaki in objubovali ter se bahali s tistim, kar je naš Orni g dosegel... Zalostno, prezalostno je to dejstvo in razsvetljuje z bengalično lučjo vso praznoto prvaškega „priateljstva za ljudstvo“. Za vse mogoče nakane in namene imajo prvaki čas in veselje, za bedno, v lakoti trpeče ljudstvo pa ne žrtvujejo niti minute. V Slov. Bistrici so priredili preteklo nedeljo „naš dan“ in molzili zbrano ljudstvo na vse mogoče načine. Nabrali so tudi precej denarja. Ali kako ga porabijo? Kranjcem v Ljubljano pošljejo ta denar, za štajerske rodne brate pa niso niti ušivega krajcarja nabrali. Za „obmejne Slovence“ pravijo da nabirajo. Hmh! Mi smo čuli, da se ta denar ne porabi v druge namene, nego v podporo bankerotnih klerikalnih časopisov. „Obmejni Slovenci“ nimajo od tega nabiranja niti toliko, kolikor je za nohtom črnega. K večjemu, da dobivajo par „Fihposov“ ali par „Straž“, v katere si zavijajo svoj špeh... V Šentilju pa gradijo prvaki veliko hišo „Šentiljski dom“, pravi babilonski stolp, znamenje te zmedene politike. Tisočake in tisočake bode stal ta „Šentiljski dom“, in vsi ti tisočaki so nabrani med revnim slovenskim ljudstvom vseh kronovin. Za brate v ormožkem okraju pa nimajo nič, niti besedice tolažbe ne!... Kje ste, kje ste, vi rodoljubi, vi narodnjaki, vi patentirani kristijani? Koliko je dala Ciril-Metodova družba za trpeče berače, katerim je nemilost usode vse vzela? Kje ste?... Oni nimajo časa! Oni morajo po tamburaških zvokih plesati „za blagor naroda“. Oni morajo veselic prirejati „za obmejne Slovence“. Oni morajo za Čiče in rešetarje nabirati „za blagor naroda“. Oni morajo z ljudskim denarjem svojo grdo, nesrečno gonjo razširjevati, svojo gonjo proti vsemu, kar je naprednega in poštenega! Pred takim lažirrodoljubjem nas obvaruj Bog...

Češka nevarnost. Po Dunaju so pričeli Čehi rogoviliti in le odločnemu odporu domačinov se je posrečilo, ustaviti to napadanje. Naši prvaki in narodnjaški listi delajo zdaj seveda tako, kakor da bi se Čehom bogve kakšna krivica godila. Naše trdno prepričanje pa je, da bodejo Slovenci enkrat s češkimi privandranci ravno tako hude boje bojevali, kakor sedaj nemški Dunajčani. Res je namreč, da je vse deklariranje prvakiških ničvedežev o „bratih Čehih“ gola neumnost. V političnem oziru so Čehi zlasti v državnih zbornicah Slovence ob vsaki priliki na najgrši način osleparili in izdali. In kdor tega ne ve, ta naj raje litanije poje ali pa pesmi pisari, nego da bi se s politikom pečal. V gospodarskem oziru pa postajajo Čehi že dandanes tudi konkurenti Slovencev. Pred kratkem je šle neki ljubljanski slovenski list prav ojstro proti županu Hribarju pisal, ker ta od Čehov plačani gospod vedno češke uradnike in delavce nastavlja, medtem ko si morajo domačini Slovenci v tujini kruha iskati. To so krvave resnice, ki bi jih morali tudi prvaki vedeti, ko bi se jim šlo enkrat za kaj drugega nego za neumno gonjo proti nemštvu. Ko bi bil mali slovenski narod sosed českemu, davno bi ga bili že Čehi gospodarsko požrli... Vse besedičenje o „bratskih“ Čehih je torej navadna laž, kajti Čehi so izmed vsemi slovanskimi plemeni največji konkurenti in najbrezobzirnejši sebičniki!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Veliki „Slovani“. Spindlerjev „Narodni dnevnik“ nam še vedno ni odgovoril na notico našega zadnjega lista glede „narodnjaštva“ in „slovanstva“ gotovih prvakiških voditeljev na spodnjem Štajerskem. Mi smo za sedaj trdili: 1. da je bila gospa dr. Tavčarjeva kot „bakfiš“ Nemka in je nosila v ljubljanski „zvezdi“ črno-rdeče-zlate trakove. 2. Da je bil ptujski prvakiš trgovec Senčar nemški „turner“ in obstoji še danes fotografija, ki ga kaže z nemškim trakom. 3. Da se je istotako ptujski komercialni svetnik Jurza delal za Nemca. 4. Da se je delal hofrat Ploj v svoji mladosti za Nemca in da mož še danes slovensčine ne zna. Naprej lahko še celo vrsto takih „slovenskih“ odrešenikov imenujemo. Objavili bomo v prihodnjih številkah celo ga-

lerijo te gospode. Sicer pa je bil g. Spindler, predno je postal „pesnik“, urednik nemškega lista v Mariboru... Prosimo odgovor!

Posl. Hans Woschnagg, vrli napredni voditelj štajerski, odložil je svoj deželnozbornski mandat in sicer zaradi neznosno grde in podle gonje, ki so jo vprizorili neki učitelj Aistrich, združen s prvaki, proti njemu. Pričakovati pa je, da bodejo volilci g. Woschnagga zopet izvolili.

Hrastniški prvaki in cesar. Kakor znano, spadajo hrastniški prvaki med najzagriženjše fanatike. Saj so njih voditelji znani Roševi pobje. To se je tudi ob praznovanju cesarjevega rojstnega dne pokazalo. Nemci v Hrastniku so svoje hiše seveda s cesarskimi zastavami okrasili. Hrastniški prvaki pa, ki imajo polno zastavo za vsakih par ljubljanskih škričov, niso nikdar in tudi letos ne za cesarjaniti ene zastave razobesili. Ali tudi črno-rumene zastave na nemških hišah tem veleizdajalskim gospodom niso dopadle. Zato so najeli plačane barabe, katerim so naložili, da te črno-rumene zastave ponoči doli strgajo in poškodujejo. Pri nemški šoli se tem falotom to ni posrečilo. Ali z zastavo na hiši gosp. Guera (nasproti šoli) so odrezali. Upamo, da bodejo orožniki te veleizdajalske zločince dobili. Vprašamo tudi bivšega župana in poslanca Roša, zakaj on ni razobesil zastave? Ali ni Avstrijan?

Župnik proti cesarski slavnosti. Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici se poroča: Na predvečer rojstnega dneva našega cesarja se je izvršila tukaj slavnost tako, kakor še nikdar popreje. Ob 8. uri zvečer naznanili so strel iz možnarjev veliko bakljado, katere se je udeležilo nad 600 oseb. Za 80. lampijoni korakala je godba, kateri je sledilo ljudstvo. Pred šolskim poslopjem so se ostavili. Nadučitelj g. Polanec imel je lepi nagovor, po katerem so zapeli cesarsko pesen. Od šole se je korakalo do župnišča, kjer se ljudstvo zopet ostavilo in cesarsko pesen zapelo. Splošno se je pričakovalo, da pride tudi župnik in drži nagovor, kakor bi se to tudi slišalo. Ali v župnišču je bilo temno in tiho, župniku ni bila cesarska slavnost toliko vredna da bi se bil pokazal. Ni čuda, da se je slišalo med ljudstvom klice ogorčenja. Kajti tudi lanko leto črešnjevski župnik ni zapel ob cesarski maši „Te deum laudamus“. Pač pa ob pustnem torku, ko so pustni norci pred farožm skakali. Ta dan se je pokazal župnik, imel nagovor in šenkalkam maskaram vina, šnopsa ter 10 K denarja. Pustni terek velja črešnjevskemu župniku več nego cesarjev rojstni dan... Obhod faranov dospel je potem do gostilne g. Kresnika. Tam je zlasti vrli naš Kresnik lepo govoril in praznoval cesarja kot dobrega očeta Slovencev in Nemecev ter pil na njegovo zdravje. Končno je govoril še načelnik krajnega šolskega sveta g. Hajdnik v lepih besedah. Župnikovo postopanje in grdo obnašanje pa si bodo farani zapcmnili! — Poroča se nam še, da je napravil župnik proti neznanim storilec naznanilo, da so mu šipe na farovžu razbili. Mi gotovo nismo prijatelji razbijanja šip. Ali pri takemu postopanju tega župnika pač ni čuda, da komu kri zavre in da napravi potem kaj takega, kar bi drugače gotovo ne storil...

Prvaki in cesarska slavnost. Iz Dobrne (Neubaus) se poroča: Tudi pri nas se je vse za cesarski rojstni dan pripravilo in g. dr. Hiebaum je v tem oziru mnogo storil. Gostom se je tudi naznanilo, da se bode v kopeljni kapelici sv. mašo bralo. Pa ni prišlo do tega. Kajti prvakiški župnijski urad ni hotel privoliti duhovnika za čitanje te maše. Tako je bilo gostom nemogoče, pristopovati cesarski maši. Župnik je ednostavno komandiral, da morajo vsi gostje v farno cerkev prideti. To pa marsikateremu bolniku ni mogoče. Sicer pa tudi pri farni cerkvi skoraj nobene cesarske fanice ni bilo videti. Res, daleč smo prišli; duhovniki, ki bi morali gojiti ljubezen do cesarja, delujejo le nato, da ta ljubezen popolnoma izgine. Sramota!

Urednik narodnjaških listov se poljubi, da daje načelniku okrajnega zastopa „peku“ Orni gu dobre nasvete. Na to odgovorimo: 1. Ta urednik je še veliko premlad za take nasvete. 2. Ta urednik je „pesnik“ in se zato menda malo na kmetijstvo razume. 3. Ta urednik naj priporoča